

КОНЦЕПЦІЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ФОРМИ В КОНТЕКСТІ ДОСЛІДЖЕННЯ РІШЕНЬ ПРО ОБ'ЄДНАННЯ І ВИДІЛЕННЯ МАТЕРІАЛІВ ДОСУДОВИХ РОЗСЛІДУВАНЬ

ШАБАТУРА Максим Вікторович - аспірант кафедри кримінального права та процесу, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-3702-2071>

ВОЛКОТРУБ Сергій Григорович - доцент кафедри кримінального права та процесу, кандидат юридичних наук, доцент, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8791-4144>

DOI: <https://doi.org/10.32782/ep.2024.4.23>

Мета дослідження. Отримати науково обґрунтовані висновки щодо правової природи, підстав, умов та порядку прийняття рішень про об'єднання і виділення матеріалів досудового розслідування в особливих порядках кримінального провадження.

Методика дослідження. Використовувалися загальнонаукові методи (діалектичний, аналіз, синтез, узагальнення) та спеціальні наукові методи (системно-структурний, функціональний, догматичний, моделювання).

Результати. Здійснення проваджень в диференційованих порядках зумовило низку проблемних у правозастосовній практиці щодо можливості об'єднання матеріалів кримінальних проваджень в диференційованих порядках. При цьому лише в окремих випадках КПК України містить однозначну відповідь щодо можливості (чи неможливості) таких рішень, наприклад, у разі укладення угоди відповідні матеріали мають бути виділені в окреме провадження, а вирішення решти таких питань залишилося на розсуд правозастосовників і це аж ніяк не могло не породити суперечливої практики, оскарження ухвалених вироків тощо.

Висновки. Серед науковців не досягнуто єдності у підходах до її подальшого розвитку та вирішення численних проблем у правозастосовній діяльності. Вважаємо, що одним

важливих моментів є максимальна конкретизація у законодавстві підстав об'єднання і виділення матеріалів кримінальних проваджень, особливо у диференційованих порядках кримінальних проваджень.

Ключові слова: кримінальна процесуальна форма; кримінальне провадження; уніфікація кримінальної процесуальної форми; належна правова процедура.

Постановка проблеми в загальному вигляді та зв'язок із найважливішими науковими чи практичними завданнями

У науці кримінального процесу можна вважати усталеним підхід, згідно з яким процесуальні рішення, підстави, умови та процедура їх ухвалення розглядаються як надважлива складова кримінальної процесуальної форми, відповідно, це повною мірою стосується і постанов про об'єднання і виділення матеріалів досудового розслідування. Більше того, закріплення в законодавстві особливих порядків кримінального провадження розглядається науковцями як прояв диференціації процесуальної форми, тому вважаємо, що науково-теоретичною основою дослідження об'єднання і виділення матеріалів досудового розслідування є вчення про кримінальну процесуальну форму, її єдність і диференціацію.

**Аналіз останніх досліджень
і публікацій**

Вчені присвятили значної уваги дослідженню проблематики кримінальної процесуальної форми, її сутності, правової природи, властивостей, ознак тощо. Власні визначення поняття кримінальної процесуальної форми розробили провідні сучасні науковці Ю. М. Грошевий, Л. М. Лобойко, Г.К. Тертятник, В. М. Трофименко, М. Є. Шумило та багато інших. Більше того, поняття кримінальної процесуальної форми міцно вкоренилося в доктрині сучасного кримінального процесуального права, розгляд цього поняття став практично обов'язковою складовою сучасних підручників та іншої навчальної літератури. Вітчизняна концепція кримінальної процесуальної форми тісно поєднана із вченням про належну правову процедуру, при цьому відсутній консенсус щодо розуміння поняття та сутності цього правового явища, яке в європейській системі права називається *fair procedure*, в американській системі права — *due process*, (а також “the due Process of the Law”, і ще - „fair and proper procedure”).

Формування цілей статті

Дослідження має на меті шляхом проведення творчого узагальнення висловлених вітчизняними науковцями поглядів і думок сформуванню бачення шляхів удосконалення процедури об'єднання і виділення матеріалів досудових розслідувань, зокрема імплементації у вітчизняній юриспруденції теоретичних напрацювань щодо розуміння кримінальної процесуальної форми і передового зарубіжного досвіду у розробці концепцій «*fair procedure*», «*the due process of the law*».

**Виклад основного
матеріалу дослідження**

Об'єктом дослідження є частина явищ та процесів об'єктивної дійсності які відомі науці як регламентовані кримінальним процесуальним законодавством суспільні відносини щодо об'єднання та виділення матеріалів кримінальних проваджень. Відповідно, предметом дослідження є їх найважливіші сутнісні властивості які знахо-

дять свій вираз у кримінальній процесуальній діяльності.

У новітніх навчальних виданнях для дефініції поняття „кримінальна процесуальна форма” у числі найважливіших, визначальних її властивостей вказується, що процесуальна форма являє собою сукупність закріплених законом юридичних процедур, умов і гарантій, які утворюють кримінального провадження та забезпечують вирішення його завдань [1, с. 9]. В іншому виданні, кримінальна процесуальна форма визначається як передбачений кримінальним процесуальним законом *порядок* усієї кримінальної процесуальної діяльності суб'єктів кримінального провадження, а також порядок вчинення й оформлення процесуальних дій, прийняття, оформлення та звернення до виконання процесуальних рішень [2, с. 56]. Таким чином, вчені дійшли висновку, що внаслідок узгодженої дії перерахованих авторами чинників (підстав, умов, процедур, гарантій тощо) у підсумку утворюється певний порядок процесуальної діяльності усіх суб'єктів, які беруть участь у процесі.

Варто підкреслити, що підхід, згідно з яким процесуальна форма визначається як специфічний порядок діяльності, можливо зустріти і у судовій практиці. До прикладу, Об'єднана палата ККС ВС встановила, що „кримінальне процесуальне законодавство України визначає порядок провадження в кримінальних справах, тобто порядок вчинення процесуальних дій і прийняття кримінальних процесуальних рішень, встановлює кримінальну процесуальну форму, зокрема підстави, умови і порядок здійснення процесуальних дій, види, зміст і форму процесуальних рішень, які можуть бути прийняті під час кримінального провадження” [3]. Однак у літературі зустрічаються й дещо відмінні підходи. З огляду на значний масив напрацювань вчених з означеного питання, зупинимось на окремих моментах, які видаються найважливішими в контексті виконання завдань дисертаційного дослідження.

Ю. М. Грошевий при визначенні поняття кримінальної процесуальної форми оперує терміном „правовий режим”, зокрема, науковець зазначав, що порядок прова-

дження у кримінальній справі слід називати процесуальною формою діяльності органів дізнання, досудового слідства, прокуратури й суду, а також усіх осіб, які беруть участь у справі. Ю. М. Грошевий підкреслював, що кримінальна процесуальна форма є *правовим режимом* кримінальної процесуальної діяльності, що охоплює виконання певних процесуальних умов, дотримання юридичних процедур і забезпечення гарантій під час провадження в кримінальній справі. Відповідно, така властивість як „загальність кримінально-процесуальної форми” полягає в тому, що під час розслідування та розгляду кримінальних справ застосовуються єдині для певної категорії справ правила судочинства, крім того додержання процесуальної форми забезпечує виховний вплив судових процесів [4, с. 11-12]. Науковці для визначення кримінальної процесуальної форми практично одночасно використовують терміни „правовий режим” і „порядок” і наводять інші її ознаки. Видається, що немає підстав говорити, що „правовий режим” і „порядок” є саме тими поняттями, використання яких істотно змінює уявлення про сутнісні властивості процесуальної форми.

Деяко відмінну позицію з означеного питання має Г. К. Тетерятник. Зокрема, авторка стверджує, що співвідношення процесуальної форми та процесуального режиму по різному визначається науковцями, і в той самий час одні вчені стверджують, що з урахуванням того, що процесуальна форма визначає особливості законодавчого регулювання судової діяльності, є складовою процесуального режиму діяльності [5, с.342]. Разом з тим, науковцями висловлені погляди, які можливо зрозуміти так, що слід ототожнювати процесуальну форму та процесуальний режим, визначаючи першу як правовий режим кримінальної процесуальної діяльності, що включає виконання певних процесуальних умов, дотримання юридичних процедур та забезпечення гарантій при провадженні по кримінальній справі [5, с.343]. Г. К. Тетерятник цілком обґрунтовано стверджує, що процесуальний режим та процесуальна форма нерозривно, системно пов'язані між собою та перебувають і діалектичному зв'язку. На думку авторки,

процесуальний режим є внутрішньою формою кримінальної процесуальної діяльності та є нічим іншим як комбінацією правових засобів, способів, методів правового регулювання, які забезпечуються відповідними гарантіями та принципами кримінальної процесуальної діяльності, знаходять свій вираз у процесуальних статусах суб'єктів кримінального провадження, спрямовані на досягнення мети та вирішення завдань кримінального провадження, знаходять своє системно-структурне втілення у процесуальній формі [5, с.343]. Видається необхідним звернути увагу, що у розроблених вченими визначення процесуальної форми і правового режиму містяться співпадіння згаданих властивостей, рис, елементів, з яких вони утворюються, що і є однією з причин виникнення проаналізованих Г. К. Тетерятник дискусійних поглядів. Іншими словами, досліджуванні поняття значною мірою співпадають за змістом та обсягом. Слід погодитися з думкою, що у разі порівняння, визначення співвідношення досліджуваних понять, компромісним вирішенням може бути розгляд правового режиму як саме внутрішньої складової процесуальної форми, однак не вбачається жодних підстав, щоб вести мову про існування „протилежності”, „суперечності” таких концепцій.

Звичайно ж, наведеними вище визначеннями не вичерпується широка палітра поглядів вчених і особливої уваги заслуговують позиції науковців, які проводили спеціальні монографічні дослідження процесуальної форми. С. М. Мельник розглядає процесуальну форму у кримінальному судочинстві як визначену кримінально-процесуальним правом і регламентовану законом систему процесуальних інститутів і правил, послідовність стадій кримінального процесу й сутність процесуальних вимог, що ставляться до учасників кримінального судочинства, яка встановлює: а) засади найбільш доцільної процедури здійснення їх повноважень; б) способи і строки здійснення процесуальних дій, пов'язаних зі збиранням, дослідженням та оцінкою доказів; в) порядок прийняття й оформлення рішень; г) правовий режим діяльності суду, органів розслідування прокурорського нагляду й умови,

створювані для провадження кримінальної справи; д) реалізацію прав усіх учасників процесу; е) гарантію досягнення бажаного матеріально-правового результату [6, с. 6-7]. Зокрема, В. М. Трофименко запропонував визначення кримінальної процесуальної форми сукупності закріплених законом юридичних процедур, умов і гарантій, що забезпечують вирішення завдань кримінального судочинства. На думку В. М. Трофименка розуміння процесуальної форми як сукупності юридичних процедур дозволяє стверджувати, що цим поняттям охоплюються як кримінальне провадження в цілому, так і окремі його види, стадії кримінального процесу, а також порядок здійснення окремих процесуальних дій і прийняття процесуальних рішень [7, с. 205]. Загальною рисою наведених визначень, яка одразу помітна, є значне розширення числа ознак, їх взаємозв'язків, які зазначають автори у числі найважливіших властивостей кримінальної процесуальної форми. Однак розуміння процесуальної форми як визначеного законом порядку провадження зберігається в числі основних. Що стосується скажімо процесуального рішення про об'єднання матеріалів досудових розслідувань, то будучи складовою частиною, елементом кримінальної процесуальної форми, йому властиві всі її ключові ознаки. Видається, що найважливішими з них є підстави, умови, процедура ухвалення рішення, а також гарантії його законності і обґрунтованості, необхідні засоби виправлення допущеної помилки правозастосовником. Однак саме із процесуальними засобами подолання допущених помилкових рішень (а так само й незаконних, необґрунтованих чи сумнівних, спірних з різних причин) у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві існують істотні прогалини.

У ст. 2 КПК України законодавець серед завдань кримінального провадження визначив, „щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура”. Однак серед науковців, які досліджували проблематику належної правової процедури відсутній консенсус щодо розуміння поняття та сутності цього правового явища. В українській юри-

дичній науці доктрину, яка в європейській системі права називається *fair procedure*, в американській системі права — *due process*, (а також “the due Process of the Law” [8, с. 91-92]), „fair and proper procedure” [9], перекладають по-різному: „правова процедура”, „процедурна справедливість”, „юридична справедлива процедура”, „юридична (правова) процедура”, „належна правова процедура” [10].

Ю. В. Циганюк зазначає, що в межах КПК України „правова процедура” - є встановленою кримінальним процесуальним законодавством системою ієрархічно побудованих алгоритмів дій учасників кримінального провадження, моделлю розвитку кримінальних процесуальних відносин. Виходячи із семантичного значення поняття „належний”, Ю. В. Циганюк робить висновок, що належною є процедура, яка відповідає чинній системі кримінального процесуального законодавства, передбаченого ст. 1 КПК України, тобто чинним правовим нормам [11, с. 218]. На думку С. Шевчука, належна правова процедура (з англ. - *due process of law*) - це застосування права органами правосуддя (судами) відповідно до встановлених і санкціонованих державою юридичних принципів і процедур для гарантування і захисту конституційних та індивідуальних прав людини і громадянина, у тому числі й юридичної особи [12, с. 63]. Наведені визначення містять доволі суттєві відмінності, однак вважаємо за можливе підкреслити одну їх спільну рису як належну правову процедуру науковці розуміють діяльність, яка відповідає вимогам чинного кримінального процесуального законодавства.

Жодним чином не оспорюючи обґрунтованість таких висновків, варто зауважити, що серед вчених і практичних працівників поширені погляди, згідно з якими поняття „належна правова процедура” охоплює (включає в себе) значно ширше коло правових явищ. До прикладу, дещо відмінного підходу дотримується В. М. Трофименко, який зазначає, що системний аналіз елементів концепції „належна правова процедура” дозволив констатувати, що вона є більш широкою за змістом, ніж категорія

кримінальної процесуальної форми, оскільки охоплює дві компоненти, які в сукупності утворюють її змістовну характеристику, а саме: процесуальну складову (наявність гарантій забезпечення прав людини при здійсненні кримінального провадження) і матеріальну складову (забезпечення якості закону, що регулює відповідні суспільні відносини). У процесуальному ж сегменті категорія кримінальної процесуальної форми майже співпадає з концепцією належної правової процедури. При цьому не можна не відзначити корелятивних зв'язків належної правової процедури і верховенства права та кримінальної процесуальної форми і засади законності [13, с. 11]. Належна правова процедура у кримінальному провадженні – це комплексна категорія, яка має безпосередній зв'язок з засадами кримінального провадження і концепцією верховенства права; -застосування належної правової процедури є допоміжним завданням кримінального провадження; - належна правова процедура має застосовуватися як під час судового розгляду, так і на стадії досудового розслідування; - механізм застосування концепції належної правової процедури являє собою складну багатоелементну систему. Він включає в себе якісне законодавство з вичерпним переліком випадків обмеження прав людини та чіткими умовами таких обмежень; компетентнісну складову – діяльність суб'єктів процесуальної діяльності, яка має відповідати нормам кримінального процесуального кодексу; процедури, спрямовані на вирівнювання викривлень процесу, пов'язаних з недобросовісним виконанням процедурних приписів [14, с. 12]. Концепція належної правової процедури має ще один, матеріальний аспект, який складається із сукупності певних конституційних вимог до нормативно-правових актів, що регулюють поведінку особи. Вони не можуть бути свавільними, нерозумними, несправедливими, необґрунтованими чи залежати від примх законодавців, а обрані засоби мають органічно та раціонально співвідноситися з бажаним результатом, який досягається прийняттям державного рішення. Такі конституційні вимоги убезпечують особу від свавільних та необґрунтованих дій держави,

які здійснюються на підставі антиправового нормативного акта [12, с. 68].

Таким чином, належна правова процедура означає не лише виконання вимог кримінального процесуального законодавства усіма суб'єктами, але й містить у собі вимоги щодо якості закону, його відповідності загальноправовій засаді верховенства права.

Зауважимо, що проблематика належної правової процедури обговорюється не лише в середовищі науковців і на сторінках наукових видань, означене питання є предметом спорів і дискусій між учасниками проваджень, які розглядаються судом касаційної інстанції і не тільки у порядку кримінального судочинства. До прикладу, Верховний Суд встановив, що Правова процедура (*fair procedure* – справедлива процедура) є складовою принципу законності та принципу верховенства права і передбачає правові вимоги до належного прийняття актів органами публічної влади. Правова процедура встановлює чітку послідовність дій державного органу, способів та методів діяльності, підстав, порядку, форми та строків такої діяльності. Верховний Суд у цій постанові також вказав, що встановлена правова процедура як складова принципу законності та принципу верховенства права є важливою гарантією недопущення зловживання з боку органів публічної влади під час прийняття рішень та вчинення дій, які повинні забезпечувати справедливе ставлення до особи [15].

У ст. 24 Конституції України визначено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом та не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками. Прямим відображенням конституційної норми є положення кримінального процесуального законодавства, закріплене у ч. 1 ст. 10 КПК України.

Відповідно до завдань нашого дослідження, вкрай важливою поміж інших питань є проблематика єдності і диференціації процесуальної форми. З кінця 50-х років ХХ ст. серед процесуалістів домінувала тенден-

ція щодо послідовного впровадження ідей єдності кримінально-процесуальної форми, що повинно було стати правовою та структурною основою процесуальної діяльності судових та правоохоронних органів, важливою гарантією захисту прав учасників процесу [16, с. 183-184]. Варто звернути увагу, що різні дослідники проблематики процесуальної форми вживають терміни „єдність”, „загальність”, „уніфікація”, для позначення однієї і тієї ж властивості процесуальної форми – однакового, уніфікованого порядку кримінального провадження. Зауважимо, що одночасне використання кількох термінів для позначення одного і того ж явища навряд чи доцільне і лише сприяє виникненню непорозумінь і дискусій.

Одночасно з домінуванням ідей єдності процесуальної форми, мало місце й усвідомлення потреби врахування особливостей неповнолітніх, неосудних осіб тощо, і це цілком закономірно спонукало до закріплення в законодавстві особливостей порядку провадження за їх участі. Крім того, радянський кримінальний процес, а так само і дореформений український, містив і значні спрощення процесуальної форми при провадженні у справах приватного обвинувачення та за протокольною формою досудової підготовки матеріалів [16, с. 183-184].

Ю. В. Циганюк і В. О. Кулебякін зазначають, що загальний порядок кримінального провадження, який врегульований у главах 19-22 розділу III (досудове розслідування) та главах 27-29 розділу IV (Судове провадження у першій інстанції) КПК України, є за своєю суттю та змістом публічним порядком, який складається з досудового розслідування та судового провадження і застосовується в усіх випадках виявлення підстав для внесення відомостей до ЄРДР. Винятком є обставини, які передбачають застосування іншого, відмінного від загального, порядку діяльності суб'єктів кримінального процесу (зокрема, щодо справ приватного обвинувачення) [17, с. 353].

Здійснення проваджень в диференційованих порядках одразу ж призвело до виникнення питання у правозастосовній практиці щодо можливості об'єднання матеріалів кримінальних проваджень в дифе-

ренційованих порядках. При цьому лише в окремих випадках КПК України містить однозначну відповідь щодо можливості (чи неможливості) таких рішень, наприклад, у разі укладення угоди відповідні матеріали мають бути виділені в окреме провадження. Вирішення решти таких питань залишилося на розсуд правозастосовників і це аж ніяк не могло не породити суперечливої практики, оскарження ухвалених вироків, тривалих судових процесів тощо. Більше того, такі явища аж ніяк не сприяють утвердженню авторитету судової влади і органів охорони правопорядку у суспільстві, породжують критику та різного роду спекуляції і звинувачення.

Висновки

Незважаючи на значну увагу науковців до проблематики диференціації кримінально-процесуальної форми буде передчасним стверджувати, що досягнуто єдності у підходах до її подальшого розвитку та вирішення численних проблем у правозастосовній діяльності. Вважаємо, що одним важливих моментів є максимальна конкретизація у законодавстві підстав об'єднання і виділення матеріалів кримінальних проваджень, особливо у диференційованих порядках кримінальних проваджень. Це дозволить певною мірою звузити простір для ухвалення прокурорами і судами рішень користуючись доволі широко сформульованими в законодавстві дискреційними повноваженнями.

Література

1. Кримінальний процес : підручник / За ред. О. В. Капліної, О. Г. Шило. Харків : Право, 2018. 584 с.
2. Кримінальний процес України: академічний курс : у 3-х т. Т. 1 : Загальна частина / В. Т. Нор, Н. Р. Бобечко, М. В. Багрій та ін. Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2021. 912 с.
3. Постанова Об'єднаної палати ККС ВС від 11 вересня 2023 року. Справа № 711/8244/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113536395>
4. Кримінальний процес: підручник / За ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого,

О. В. Капліної, О. Г. Шило. Х.: Право, 2013. 824с.

5. Тетерятник Г. К. Кримінальне провадження в умовах надзвичайних правових режимів: теоретико-методологічні та праксеологічні основи : монографія. Одеса : Гельветика, 2021. 500с.

6. Мельник С. М. Процесуальна форма у кримінальному судочинстві України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09. К., 2001. 17 с.

7. Трофименко В. М. Процесуальна форма: сутність і значення у кримінальному судочинстві. *Проблеми законності*. 2012. Вип. 120. С. 202-209.

8. Novozhylov Viktor S. Due process in code enforcement as criminal procedural task: to the issue on essence and practical use. *Journal of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine*. 2019. Vol. 26. No. 4. P. 90-107.

9. Case of Winterwerp v. The Netherlands (Application no. 6301/73). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-57597%22%5D%7D>

10. Білак М. Запровадження європейської доктрини „правова процедура” (fair procedure) у практиці Касаційного адміністративного суду. *Судебно-юридическая газета*. 09 серпня. 2019 р. URL : <http://surl.li/zpnhws>

11. Циганюк Ю. В. «Належна правова процедура» як системна правова категорія вітчизняного кримінального процесу. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. №3. С. 217-219.

12. Шевчук С. Основи конституційної юриспруденції. Харків: Консум, 2002. 296 с.

13. Трофименко В. М. Теоретичні та правові основи диференціації кримінального процесу України : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.09. Харків, 2017. 40 с.

14. Михайленко В. В. Застосування належної правової процедури як завдання кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія „Право»*. 2020. №1(21). С. 1-13 <https://lj.oa.edu.ua/articles/2020/n1/20mvvzkr.pdf>

15. Постанова КАС ВС від 25 липня 2019 року. Справа №826/13000/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83331117>

16. Волкотруб С. Г. Процесуальні передумови застосування альтернативних способів вирішення кримінально-правових конфліктів. *Університетські наукові записки*. 2016. № 1. С.183-190.

17. Циганюк Ю. В. Кулебякін В. О. Диференціація кримінальної процесуальної форми та її значення для кримінального судочинства. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. №2. С.352-357.

*Shabatura Maksym V,
Volkotrub Serhiy G.*

**THE CONCEPT OF CRIMINAL
PROCEDURAL FORM IN THE CONTEXT
OF STUDYING DECISIONS ON THE
UNIFICATION AND SEPARATION
OF MATERIALS OF PRE-TRIAL
INVESTIGATIONS**

Purpose of the study. To obtain scientifically substantiated conclusions regarding the legal nature, grounds, conditions and procedure for making decisions on the unification and separation of pre-trial investigation materials in special procedures of criminal proceedings.

Research methodology. General scientific methods (dialectical, analysis, synthesis, generalization) and special scientific methods (system-structural, functional, dogmatic, modeling) were used.

Results. The implementation of proceedings in differentiated procedures has led to a number of problems in law enforcement practice regarding the possibility of unifying criminal proceedings materials in differentiated procedures. At the same time, only in some cases does the CPC of Ukraine contain an unambiguous answer regarding the possibility (or impossibility) of such decisions, for example, in the event of an agreement, the relevant materials should be separated into a separate proceeding, and the resolution of the remaining such issues was left to the discretion of law enforcement officers and this could not but give rise to contradictory practice, appeals of adopted verdicts, etc.

Conclusions. Among scientists, unity has not been achieved in approaches to its further development and solving numerous problems in law enforcement activities. We believe that

one of the important points is the maximum specification in the legislation of the grounds for combining and separating materials of criminal proceedings, especially in differentiated criminal proceedings.

Keywords: criminal procedural form; criminal proceedings; unification of criminal proceedings; fair procedure

*Maxim V. Shabatura,
Sergey G. Volkotrub*

**DAS KONZEPT DER
STRAFPROZESSFORM IM KONTEXT
DER UNTERSUCHUNG VON
ENTSCHEIDUNGEN ÜBER DIE
VEREINHEITLICHUNG UND
ZUTEILUNG VON MATERIALIEN
VORGERICHTLICHER ERMITTLUNGEN**

Der Zweck der Studie. Erlangung wissenschaftlich fundierter Schlussfolgerungen über die Rechtsnatur, die Gründe, die Bedingungen und das Verfahren zur Entscheidungsfindung über die Vereinheitlichung und Zuteilung von vorprozessualen Ermittlungsmaterialien in besonderen Verfahren des Strafverfahrens.

Forschungsmethodik. Es kamen allgemeine wissenschaftliche Methoden (Dialektik, Analyse, Synthese, Generalisierung) und spezielle wissenschaftliche Methoden (systemisch-strukturell, funktional, dogmatisch, Modellierung) zum Einsatz.

Die Ergebnisse. Die Durchführung von Verfahren in differenzierten Verfahren führte in der Strafverfolgungspraxis zu einer Reihe von Problemen hinsichtlich der Möglichkeit, Strafverfahrensmaterialien in differenzierten Verfahren zusammenzuführen. Gleichzeitig enthält die Strafprozessordnung der Ukraine nur in bestimmten Fällen eine eindeutige Antwort auf die Möglichkeit (oder Unmöglichkeit) solcher Entscheidungen, beispielsweise sollten im Falle des Abschlusses einer Vereinbarung die entsprechenden Materialien zugeteilt werden. Es wurde ein gesondertes Verfahren durchgeführt, und die Lösung der übrigen Fragen lag im Ermessen der Strafverfolgungsbehörden, und es konnte nicht anders, als zu kontroversen Praktiken, Berufungen gegen die gefällten Urteile usw. zu führen.

Schlussfolgerungen. Unter den Wissenschaftlern besteht keine Einigkeit in den Ansätzen zur Weiterentwicklung und zur Lösung zahlreicher Probleme bei der Strafverfolgung. Einer der wichtigen Punkte ist unserer Meinung nach die größtmögliche Präzisierung der Gründe für die Zusammenfassung und Trennung der Materialien des Strafverfahrens, insbesondere in differenzierten Strafverfahren, in der Gesetzgebung.

Schlüsselwörter: Strafprozessform; Strafverfahren; Vereinheitlichung der Strafprozessform; ordnungsgemäßes Gerichtsverfahren.